

El cor que continua batent

I

Ho vaig veure. Vaig veure com el meu millor amic moria allí tirat enmig d'aquell carrer de Montanejos, la matinada del diumenge, sense ningú poder fer res.

Recorde els cinc nazis que sobtadament van entrar al carrer.

Recorde la violència verbal i física. També com van anar darrere d'ell.

Recorde la seva mirada de terror, els seus llavis tremolosos.

Recorde com cridava a un d'ells per tal que el deixara però no servia de res. Observava la gent del voltant aterrada, ningú no sabia el que passava.

Ell solament tenia divuit anys.

Al carrer San Vicent, en el poble de Montanejos, el veïns gaudeixen la fresca d'un dissabte per la nit, bevent sense por a la resaca del diumenge.

Un d'ells, observa que un grupet de joves eix del bar, murmurant per sota el nas. Al principi, l'home no els fa molt de cas, no era estrany veure joves forasters per poble, de fet, feia poc havia arribat un grup d'adolescents que estava acampat a les afores del poble.

Però, aleshores, el veí se n'adona de certs detalls, que, separats, no haurien sigut estranys, però tots a la vegada... Tots el joves portaven els cabells rapats. A més a més, tenien eixe aire que tenen les persones que pensen que tot el que fan és indiscutiblement correcte. Miren fixament un altre grup de joves, que riuen al carrer. En concret, a un jove àtletic, d'uns 17 o 18 anys, que porta una insígnia amb l'esvàstica creuada.

Fa gest d'anar a ajudar-lo, advertir-lo, però no vol buscar-se problemes. Els ulls dels matons dels cabells rapat transmeten problemes greus. Durant anys havia somiat el que faria si es trobava un grup de feixistes, cridar-los, insultar-los... però en el moment de la veritat es gira, avergonyit, tot sabent perfectament com acabaria aquella nit. Tot sabent també que això pesaria en la seua consciència. Però, a pesar d'això, eix del carrer amb el cap baix, com un gos que ha sigut castigat pel seu amo.

Guillem era feliç. Estava amb els seus amics, divertint-se i gaudint sense que hi haguera cap manifestació ni moviment. Durant tant temps havia desitjat eixes vacances!

No era que ja no li agradara, ni de lluny. Estimava la seua lluita, les estelades, les pancartes, i l'esperança. Però necessitava aquell petit descans. Encara que al principi no estava convençut, els seus amics li havien dit que no aconseguiria res si no descansava. I, tot bromejant, li havien dit que el món podria sobreviure un cap de setmana sense el seu "heroi".

De sobte, va veure un grup de joves que eixia del bar del carrer, i amb solament creuar els ulls, tota la alegria, la broma, i el descans van desaparèixer com la neu sota un sol d'estiu. Una espècie d'ira freda, que sempre li entrava quan lluitava contra el feixisme, li va pujar per l'esquena fins el coll. Perquè aquells joves pertanyien a un grup neonazi.

Ho sabia pel seu cabell rapat. Per les seus mandíbules quadrades i els seus ulls de ferro. I anaven a per ell. En altre moment, haguera desitjat que la mare no li haguera brodat el símbol antinazi en la jaqueta, però en eixe moment, amb la calma freda en què s'havia sumit, sols podia sentir ràbia. Però abans de ser conscient d'això, els nazis ja l'havien rodejat, murmurant, i després cridant: *"Hijo de puta!! Manchas el honor y la gloria de la patria!! Arriba España!!"*

Un d'ells, dels més joves, va treure un ganivet, i els amics de Guillem van anar per ajudar-lo. Però no van poder fer molt. Amb l'excepció del del ganivet i algun altre amb l'aspecte d'haver sigut absorbit per un grup més gran, passarien ja de la vintena i, a més a més, n'eren més forts.

Prompte va quedar clar qui guanyaria. Inconscient un dels amics de Guillem, i la resta amb blaüres i ferides, els neonazis tornaren a envoltar a Guillem, i ja, paralizat com un ratolí front una serp, Guillem solament va poder observar com el ganivet s'enfonsava en el seu pit. Un llamp de dolor va travessar-lo. La seva visió es va tenyir de roig, així com al seu pit.

Atordit, va observar la ferida per on brollava, ràpidament i constant, la seua sang. Va caure a terra, amb la sang tot tacant el seu voltant. Però Guillem es trobava ja molt, molt lluny d'allí... Tan lluny que la monstruosa balada que cantaven els seus assassins sols s'escoltava de fons, interrompuda solament pels encara més monstruosos crits dels seus amics.

El dolor va desaparèixer, el color roig va canviar a un blanc encegador, i tots el sons van desaparèixer excepte el xiulit que cantava la seua mare mentre li cosia el

símbol antifeixista a la solapa; el somriure del seu pare; la tendresa de les seves germanes; les rialles dels seus amics... i després tot allò va desaparèixer. Tot era calma, obscuritat, i silenci.

II

Vaig conèixer Guillem quan encara érem uns xiquets. Bé, va perdre la vida quan era un xiquet. Però el coneguí quan començarem l'ESO. No anàvem junts a la mateixa classe però sí, a la mateixa escola i coincidíem també als SHARP.

Guillem era una persona que tenia molta il·lusió per canviar les coses, amb les idees molt clares del que volia per al seu país. A més a més, era un esportista genial, feia triatló, atletisme. El que més m'inspirava d'ell eren les seves ganes inesgotables de fer coses per viure en un país millor.

Vam decidir anar-nos-en de vacances de pasqua perquè els darrers mesos havíem estat molt ocupats fent una manifestació en favor dels drets humans. Havíem de fer les pancartes, planificar-ho tot, anuncia-ho... Guillem tenia tanta il·lusió per fer-ho, com la resta. Quan quedaven uns pocs dies per celebrar la manifestació, un xic li va explicar que li havien arribat notícies que el grup de nazis que teníem sempre darrere de la SHARP pensaven sabotejar-la. Recorde que aquell mateix dia a la nit ens ho va contar tot.

Ell, com tots, no anava a quedar-se de braços plegats, així que vàrem crear un pla. Solament quedaven tres dies per la manifestació. Canviaríem el recorregut i la faríem en un altre lloc. Allò va suposar tres dies sense dormir, treballant a preu fet parlant amb tots els implicats perquè el recorregut fóra diferent i que al mateix temps s'assabentaren solament aquells en qui confiàvem. Quan va arribar el dia estavem tots tan nerviosos per si alguna cosa eixia malament. Però cap d'aquells neonazis van passar per allí aqueix dia. Tot va anar bé i sense aldarulls. Alçarem la veu per un món millor i aquell fet es va a unir encara més. Guillem i jo vam consolidar així un fort lligam. Va esdevenir en una xicoteta part de mi, de les meues forces per no rendir-me mai.

III

La cançoneta del seu telèfon va treure a Carme Salvador dels seus pensaments. Va mirar la pantalla, i va veure que era son pare, així que va agafar-lo i li va contestar amb alegria: "*Hola!*"

Però son pare no estava per l'alegria. Amb una veu que indicava que havia estat plorant fa poc. Li va explicar que una banda de nazis havia acorralat al seu fill i l'havia...

Però Carme no podia entendre-ho, escoltava paraules, però no podia donar-les un significat coherent. No podia veure res. No podia escoltar res. No podia sentir el món al voltant seu.

El seu company, en adonar-se'n que alguna cosa passava, li va preguntar, però Carme, en aquell estat en què s'havia sumit, no el podia escoltar. Tampoc no volia eixir, perquè sabia que després vindria el dolor. La seva ment, per fugir del dolor, va concentrar-se en com la llum es reflexava als gots de la taula, en com una aranya feia el seu recorregut per la paret de la caravana, en com la pols es posava sobre els llibres...

Ell la va sacsejar, però com que no reaccionava, va agafar el telèfon, que en algún moment havia caigut al terra.

Carme haguera intentat advertir-lo, però no el podria protegir de la veritat, i tampoc trobava el valor suficient al seu cor com per a pronunciar les paraules que ho canviarien tot. Les paraules que ho farien un fet irrefutable. *A Guillem l'han...*

Ja han passat vint i-set anys, nou mesos, i setze dies, però ho recorde com si fóra ahir. No ha passat ni un sol dia que no estigues al meu record. Quan t'arranquen una part de tu, això ja és impossible oblidar. I més encara quan es tracta d'una vida arrabassada per la intolerància i l'odi.

Quan vas morir, jo solament tenia uns 15 anys. Tu solament et fixaves en el cor de les persones i al meu no sols et vas fixar si no que et vas quedar. Se suposava que aquelles vacances eren una celebració i es convertiren en un malson. Però el teu cor, continua batent. Dintre el meu.